

i Forhold, hvor han indlader sig paa at anbrage om Erhvervelse af en speciel Bevilling. I saadanne Tilfælde maa den Paagjældende ganske vist være pligtig til at vide, hvad han lovlig kan have faaet eller kan faae bevilget eller ikke. Det, at Dørlighedspersonen skal meddele Bevillingen, er ikke Grund til at sige, at hele Ansøret med Hensyn til, at der ikke maa være noget Urigtigt ved at meddele Bevillingen i det enkelte Tilfælde, hviler paa Dørligheden. Det er efter min Mening en fuldstændig feil Opfattelse. Men selv om man vil reducere Loven til at angaa det Tilfælde, som her foreligger, at en Mand for 13 Aar siden har faaet Næringsbevis bevilget som Detailist paa et Sted, hvor han efter Afstandsbestemmelserne ikke lovlig kunde have faaet det bevilget, saa ser jeg dog ikke, at der for dette Tilfældes Skyld er nogen Grund til at foretage et saa ualmindeligt Skridt som ved en Leilighedslov at gjøre det, der er ulovligt, til lovligt. Paa den Maade bør det ikke udføres, og ser jeg heller ingen Anledning til at gjøre det; noget berettiget Krav i saa Henseende registreres der ikke for den Paagjældende. Det maa vel vides, og det veed da ogsaa det ærede Medlem og mange Andre ligesaa godt som jeg, at Staten har ingen Forpligtelse til at give Erstatning for Ulemper, der kunne være en Følge af, at en Dørlighedsperson i et enkelt Tilfælde har taget feil, og jeg vil da ogsaa sige, at jeg finder det ikke berettiget at søge paa denne Maade gennem en Lov som den foreliggende at reparere den Skade, som den Paagjældende i dette Tilfælde har lidt; thi han burde — ligesaa vel som Dørligheden — have vidst, om det, han søgte om og erhvervede Bevilling til, var Noget, der lovlig kunde gives ham eller ikke. Han er altsaa virkelig ikke selv skyldkommen undskyldelig i det Tilfælde, at han har erhvervet en saadan feilagtig Bevilling. Tilfældet ligger da ogsaa saa langt tilbage i Tiden, at det ikke er muligt at faae oplyst, hvorledes det er gaaet til ved Bevillingens Erhvervelse. Naar det ærede Medlem forøvrigt siger, at det er den samme Dørlighedsperson, der har meddelt ham Bevillingen, som senere har taget den fra ham, saa er det fuldstændig urigtigt. Den Dørlighedsperson, der har meddelt ham Bevillingen, er død for en Tid siden, og han var en saa dygtig og nidkjær Mand, at Formodningen i ikke ringe Grad maa være for, at han er bleven duperet ved feil Angivelse; men det kan jo ikke lade sig bevise. Det var heller ikke ham, der maatte kuldaste Bevillingen. Dette være nu imidlertid, som det være vil; men den Omstændighed, at den Paagjældende i 13 Aar har siddet i uhindret Uøvelse af sin Værdst paa dette Sted, kan ikke have været Andet end en Fordel for ham, og det, at han nu maa afskaa fra denne Fordel, er jo kun en Ulykke, der følger af, at det er en mod Næringsloven stridende Fordel, han har havt.

Men hvorom Alting er, kan jeg ikke se rettere, end at det vilde være noget Extraordinært og Uheldigt ved en Lov at søge at bøde paa den uheldige Stilling, hvori den Paagjældende nu befinder sig. Dersom man finder, at der virkelig er Anledning til at hjælpe ham, saa ser jeg ingen anden Vej at gaa end at foretage en Forandring i Loven af 23de Mai 1873 § 12, hvorved der gives Administrationen Ret til i enkelte Tilfælde at gjøre Undtagelser fra de almindelige Regler om Afstandsbestemmelser. Dersom Lovgivningsmagten vil gaa ind paa ved en Lov at give Administrationen en saadan ganske naturlig Myndighed, som den tidligere har havt, vilde der fra min Side ikke være Noget at indvende derimod; men at give en Lov for at gjøre et ulovligt Tilfælde til lovligt, kan jeg ikke være med til. Jeg skal kun tilføje, at naar man har givet Sagen overordentlig Bigtighed paa Grund af, at dens Anvendelse vil kunne udstrækkes til mangfoldige Tilfælde, da er det ganske i Strid med, hvad Erfaringen i Ministeriet viser; thi det er meget saa Tilfælde, der have foreligget af den Art. (Suel: Ministeriet faar dem ikke at vide!) Jo, det er dog sandsynligt, at vi faae alle eller de fleste Tilfælde at vide; men det er nu et mindre vigtigt Punkt. Altsaa et Lovforslag som det, der foreligger, og i det Hele en Leilighedslov af denne Bestaaenhed med det Siemod at tilfredsstille den Bestræbelse, vi Alle dele, for at hjælpe en Mand, der er lad os antage uden egen Skyld, kommen i uheldige Omstændigheder, kan jeg ikke gaa ind paa; men derimod vil jeg for mit Vedkommende ikke have Noget imod en Forandring af Loven af 1873, § 12, hvorved Administrationen fik den Myndighed tilbage, som blev fratagen den ved den nævnte Lovbestemmelse.

Formanden (Krabbe): Jeg skal bemærke, at der er indteent 3 Talere, og jeg henstiller, om de ærede Medlemmer kunde ville tage noget Hensyn til, at det er en temmelig ringe Sag, og at Tiden er fremrykket.

H. Nielsen: Jeg skal efter den høitærede Formands Anmodning fatte mig kort og derfor ikke videre omtale det Spørgsmaal, om Lovens Ordlyd og det, som de ærede Forslagsstillere have tilsigtet, staar i det rette Forhold til hinanden. Det forekommer mig forøvrigt, at de ærede Forslagsstillere have tydelig nok udtalt, hvad Meningen er med Loven, og at de Feiltagelser, der i saa Henseende kunne være tilstede, ere lette at rette. Derimod blev der af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) udtalt en Tilslutning, saavidt jeg forstod ham, til hvad der allerede var blevet bemærket af det ærede Medlem for Valborg Amts 2den Valgkreds (Steffensen), nemlig med Hensyn til det Punkt, som forekommer mig at være det afgjørende, Spørgs-